

Срѣдъ нощъ е; въ килията на отецъ Аверки воцѣна свѣщица блѣшука, посрѣдъ килията стои скромна калугерска софрица; „народни приятели“ нѣщо по мѣжду си шепиштъ; отецъ Аверки търси „нѣщо си“ въ дъното на *юклука*; изважда една голѣма козикова торба, изъ нея изважда мишинена кисия и брои на софрицата една по една светящитѣ като жаръ, турски лири. . .

Отецъ Аверки броилъ *сто (100)* лири турски и казалъ: „за сега толкова давамъ!“

Пѣевъ свързалъ стотѣхъ лири въ кърпата си и ги прѣдалъ на *Дяконъ Левски*. *Апостолъ*тъ цалуналъ ръка на „стария учителъ“, не за стотѣхъ лири, а за патриотическата му постѣпка. . .

Скжпнитѣ гости на „Св. Якимъ Осоговски“ нарѣдили и натъкмили така: Отецъ *Аверки* и учителъ Димитръ Попъ Петровъ Любеновъ ще дѣйствуватъ въ *Паланичко* и *Кратовско*, Тодоръ Пѣевъ и Д. Псалтътъ въ Кюстендилско и Дубнишко**).

Опърнаниятъ попъ и Д. *Псалтътъ* за Дубница се запжтили. На балановскитѣ ханове бей нѣкой си, чифликчия, пиванъ залянъ, спрѣлъ пжтницитѣ и „тескере“ имъ поискалъ. Пжтницитѣ, за да избѣгнатъ скандала, прѣдставили му тескеретата си. Беятъ като разгледалъ отгорѣ, отгорѣ тескеретата, заявилъ, че му се иска попъ да поѣзди, а не тескеретата да прѣглежда. Ханджията и пжтницитѣ умолявали бея да не безпокои *пжтникъ*тъ попъ, но той настоявалъ и се приближилъ до *опърнания* попъ, за да го ѣхне Левски кипналъ, като разяренъ левъ хрипналъ, сграбчилъ нахалтъ бей и го тръшналъ въ земята,

**) Прѣзъ 1871—1874 год. въ *Солунъ* дѣйствувалъ, като пратеникъ на Комитета, *Боботиновъ*, а въ г. *Кукучинъ* — *Никъ Станишевъ*. Прѣдседателъ на Солунския Таенъ Б. Р. Комитетъ билъ *Христодулъ* Ивановъ, днесъ разсиденъ при Италианското консулато въ гр. София, столицата на *Свободна България*! . . .